

ше. А ето, че сега камената къщица го правеше още по-живописно и достоприемно: това бяха само две стаички, долепени за една друга по-малка, която до тогава служеше за жилище на самотния наемател, който никога не помръдваше от там; от време на време Андрея го снабдяваше с хляб и храна, като носеше на връщане произведенията от бахчата. Това бяха повече картофи, зеленчуци, тикви и салати, а понякога пъпеш и дини. А през есента идваше и гроздето, почти цялото годно за вино, онова леко, ала приятно вино, което бе помогнало на Козима да си купува марки и изпраща ръкописи.

За там изпратиха кола с покъщнина, както бе обичай когато се ходи на планината: Козима предложи да придружи майка си, докато сестрите ѝ, които не искаха да им се спомене дори за тази загубена местност, щяха да останат в къщи, под надзора на върната прислужница.

Ратаят, който придружаваше колата, щеше да остане на лозето, а Андрея щеше да спи там нощем, за по-голяма сигурност на жените. Но местността бе спокойна; никога не се бе чувало да се говори за неприятни случки: откритата, гола равнина, не позволяваше дори преминаването на злосторници, поради което изполичарят нямаше нито оръжие, нито куче дори. За всеки случай, ежедневно, един взвод конни карабинери, определени да охраняват пътищата, преминаваше по шосето, което прекосяваше това диво плато.

След като задминаха последните къщи на градчето, Козима и майка ѝ се запътиха пеш по шосето. Денят бе ясен и топъл. Внезапен проливен дъжд бе освежил полята, дори самите изсъхнали храсталаци и треви, които растяха по равнината около лозето, се бяха отново раззеленили: жълтуките все още цъфтяха, все още по влажните места някой дребен бърз разгръщаше своите чадърчета от сребърен филигран. Пинията над къщицата, която още миришеше на вар, цяла трептеше от птича песен: имаше ги от всякакъв вид, най-много от врабчетата, защото това бе единичното им убежище в местността, поради което шумният им концерт често издаваше пискливи бойни викове: обаче всички бяха в мир и съгласие, когато се